

Beskæftigelsesudvalget

15. november 2023

Sagsnr.:
KH 8033617

Advokat:
Karsten Høj
kh@elmer-adv.dk

www.elmer-adv.dk

L 23 af 4. oktober 2023 – lov om ændring af lov om arbejdsskadesikring og forskellige andre love

Med henvisning til min henvendelse af 26. oktober 2023 (bilag 6) skal jeg anledning af Beskæftigelsesministerens svar på udvalgets spørgsmål 5 bemærke følgende:

Jeg havde gjort mig umage med at stille i hvert fald 17 relevante spørgsmål. Ingen af disse har ministeren fundet anledning til at svare konkret på. Det er også et slags svar.

Voldsskadeforsikring

Det er særligt bekymrende, at der ikke er taget stilling til frister og forældelse vedrørende de foreslåede regler om voldsskadeforsikring. Det er af afgørende betydning, at tilskadekomne ved, hvilke frister og forældelsesfrister, der skal overholdes, for at man ikke fortaber sin ret til erstatning. Jeg skal derfor gentage min opfordring til, at reglerne på det punkt præciseres. Det duer ikke, at forældelsesfristen er 3 år, men at der samtidig gælder en frist på 2 år, hvis man efterfølgende skal søge erstatning hos Erstatningsnævnet.

Differenceerstatning

Under punkt 6 redegjorde jeg for, at uddannelsesgodtgørelse må betragtes som en midlertidig erstatningsydelse, der skal ligestilles med midlertidig erstatning for erhvervsevnetab efter ASL. Det synspunkt afviser ministeren i svaret på spørgsmål 5. Med al respekt giver svaret ikke juridisk mening. Det er oplagt, at uddannelsesgodtgørelse træder i stedet for midlertidig erstatning for erhvervsevnetab og ikke endelig erstatning.

Det viser, at ministeren ikke har forstået forskellen mellem midlertidige og varige erstatningsydelse for indtægtstab efter EAL. Det var baggrunden for, at jeg i min henvendelse af 26. oktober 2023 anmodede om, at netop denne problemstilling forelægges for Justitsministeriet, da de foreslåede regler griber ind i den erstatning, som tilskadekomne har ret til efter EAL, der henhører under Justitsministeriet.

Når jeg tillader mig at skrive, at svaret på spørgsmål 5 og det fremsatte ændringsforslag til § 29, stk. 3 ikke giver nogen juridisk mening, så skyldes det, at der ikke længere vil være sammenhæng mellem, hvad der er ophørstidspunkt for retten til tabt arbejdsfortjeneste efter EAL § 2, stk. 1, 2. pkt., fradragsreglen i stk. 2, indtrædelsesreglerne i ASL § 29, stk. 3 (som nu foreslået) og differencereglen i ASL § 77.

Med ændringsforslaget vil ministeren nu også sidestille endelig erstatning for erhvervsevnetab efter ASL (der ydes med tilbagevirkende kraft) med erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter EAL § 2. Hvis det er ønsket, skal lovforslaget § 7 om ændring af EAL § 2, stk. 2 også ændres til, at endelig erstatning for erhvervsevnetab, der er tilkendt for samme periode, som der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, fradrages. Ellers er der ikke sammenhæng med den foreslåede indtrædelsesregel i ASL § 29, stk. 3.

Jeg fastholder, at mine ændringsforslag i min henvendelse af 26. oktober 2023 under punkt 6, medfører en den mest logiske retsstilling. Ministerens samlede forslag skaber en rodet og konfliktskabende retsstilling, hvor midlertidige og varige erstatningsydelse blandes sammen.

Jeg gentager min opfordring til, at Justitsministeriet høres.

Uforståelige bemærkninger til ændringsforslaget

I svaret på spørgsmål 5 skriver ministeren bl.a. følgende:

Lovforslaget sikrer, at tilskadekomne for samme skade og periode alene modtager erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven, hvis erstatningen overstiger uddannelsesgodtgørelsen. Lovforslaget sikrer således, at tilskadekomne ikke modtager dobbeltkompensation i form af både erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven og uddannelsesgodtgørelse for den samme skade og periode.

Skadevolder m.fl. vil derfor kunne få refusion, hvis der for samme skade og periode tilkendes erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven og

uddannelsesgodtgørelse. Refusionen vil dog ikke kunne overstige beløbet for uddannelsesgodtgørelsen. Skadevolder vil endvidere ikke kunne få refusion for et højere beløb end det, som erhvervsevnetabsberstatningen udgør for den konkrete periode, hvor der også udbetales uddannelsesgodtgørelse. En erstatning for erhvervsevnetab i medfør af erstatningsansvarsloven udbetales som et kapitaliseret beløb (dvs. en samlet engangsudbetaling), uanset om der er tale om en midlertidig eller endelig erhvervsevnetabsberstatning, mens uddannelsesgodtgørelsen udbetales som løbende månedlige ydelser.

Der hvor bemærkninger er uforståelige, er særligt denne del:

Skadevolder vil endvidere ikke kunne få refusion for et højere beløb end det, som erhvervsevnetabsberstatningen udgør for den konkrete periode, hvor der også udbetales uddannelsesgodtgørelse.

Den erstatning, der kan begrunde refusion, ydes efter EAL altid som en kapitaliseret engangserstatning (der er skattefri). Erstatningsbeløbet skal i princippet kompensere tilskadekomnes indtægtstab fra tidspunktet for fastsættelsen til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville være ophørt med at arbejde.

Hvis man f.eks. antager, at erstatningen for erhvervsevnetab efter EAL udbetales på et tidspunkt, hvor den tilskadekomne har 30 år tilbage på arbejdsmarkedet, beløbet udgør 1,5 mio. kr., og udbetalingen sker på et tidspunkt, hvor den tilskadekomne mangler 2 år af den uddannelse, der er ydet uddannelsesgodtgørelse til; hvad gælder så?.

Betyder forslaget, at skadevolderen, der har betalt erstatning for erhvervsevnetab efter EAL kan få refunderet $1.500.000/30 \times 2 \text{ år} = 100.000 \text{ kr.}$ (forudsat at uddannelsesgodtgørelsen for de 2 år minimum udgør 100.000 kr.)?

Da der i givet fald refunderes med en skattepligtig ydelse for udbetalt skattefri erstatning, rejser det yderligere det spørgsmål, hvem der er skattesubjekt for refusionsbeløbet?

Det er bekymrende, at Folketinget er på vej til at vedtage så væsentlige ændringer af betydning for mange sager hvert eneste år, uden at ændringerne er gennemarbejdede.

Med venlig hilsen

Karsten Høj